

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЪЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ и. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овай листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванцъ. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крајцъ. за трипутъ.

№ 8.

Плавша изъ Намыра.

(продужено)

„Али после неколико дана тако се на овой волшебный свѣтъ навикао, као да е одъ дѣтинства у овой прекрасной безпослености быо. Нѣгова жена чинила му се одъ дана на данъ све лѣпша; шта више и самъ споменъ о Жакелини садашњостъ е избрисала. Дани су пролазили за чудо брзо, и то у пѣваню, шаху, у прочитаваню найновѣи стихотвораца, а често су и у лову време проводили. Херцогиня врло е добро яшила на коню, и пушкомъ е болъ гаћала звѣрку, него невѣштый херцогъ, кои е при пуцаню подуже и ружно нагаћао. Но и у овоме брзо се опетъ усавршенствуе, и супруга нѣгова съ тимъ е наново триумфирала, будући е тврдо посвѣдоchавала, да е онъ у цѣломъ двору краљевскомъ еданъ одъ првы ловця быо, и самъ краљ му е казао, кадъ е едномъ у звѣринаку херцога одъ Орлеана младо еленче уловю, да му нико у лову доскочити неможе.

Кадъ е зачуфеный херцогъ Мелфи оваково што слушао, обично се узбезекнуо и иза ушию чешао, и тада е у себи мыслио: „Я на жалость о томе ни речеце незнамъ. Но да самъ я права луда постао, то врло добро знамъ.“

Но ово не смѣо гласно изрећи, да се не бы лѣпа нѣгова супруга разлотила; зато е себи уображавао, колико е годъ болъ могао, и наипосле му е овай начинъ уображена быо као каква потреба и обичай. Херцогиня прочитавала му е изъ писма разны княжева честитаня, што е оздравю, и што му се найлуђе видало, морао е княжевима, херцогима и принцезама, штавише и самомъ краљу Лудвику четрнаестомъ, за участвованъ нѣгово благодарити, као да е съ нѣима већ одавна познатъ. Херцогиня яко се смеяла, кадъ е онъ писма нѣгова нѣой прочитавао, како се трговачкѣй начинъ писаня едномъ чипкара, съ дворскимъ начиномъ херцога Мелфи-а часть неслаже, часть слаже.

16.

Тако у овой играчки протекло е нѣколико мѣсеци; дође и пролеће. Птице су свудъ по шумама пѣвале; ливаде се зелениле, а стѣне были су окружене цвѣтемъ.

Овде се добрый Плавша чеше опоминяо свога ладника одъ ясмина, Жакелине и талиянске граматике, и по нѣкадъ га е мучило неописано теженъ и туженъ за домовиномъ. Онда му е волшебный овай дворацъ изгледао као разнобойно украшена тавница.

Али и да се могао овога заточеня ослободити, онъ не бы онетъ то учиню, еръ не у станю быо, да то учини. Заключение капи е дигнути мостови нису га одъ тога задржавали, већ га е задржавало нѣгово срдце. Онъ е свою жену любю искрено и изъ свегъ срдца; но она е занста и была любведостойна съ нѣномъ нарави. Юшъ већма га е обвезала была, кадъ му е едно ютро зарумевши се благоисповѣдила, да сунѣне найвеће желъ испунѣне, еръ не скоро мати быти. Одъ тогъ магновеня была му е она наймилиа на свѣту; и кадъ бы га опоминяи на Жакелину, нашто противно навело, то се онъ гледао одъ тога изчупати, као одъ праочинскогъ грѣха.

И херцогиня одъ тогъ дана нѣжностъ е према нѣму усугубила; но изъ очю нѣны често е примѣчавао, да јой нѣка непонятна тегоба на срдцу лежи, коя е одъ дана на данъ све яснѣя бывала. Често е она нѣга укоченимъ очима ѣутећи гледала, и онда е гласно и тужно ецала, и сузе никако зауставити не могла. Бадава е онъ гледао, да е успокои, да е ублажи, или да узроке нѣне жалости дозна. Она е она иста остала, и гледала е, да се збогъ нѣногъ необичногъ обхоћеня съ разнимъ изговорима извини. Лѣкаръ, кога е забринутый супругъ запиткивао, махао е главомъ и смѣшеи се рекао: „Та тегоба на срдцу врло е понятна. Ваше Святелство може збогъ тога безъ брига быти. Станъ ваше супруге мора такве послѣдце да причини.“

Овай е узрокъ онъ за парвый узрокъ држао. Но кадъ е онъ херцогиню, нѣне сузе, нѣно умилаванъ болъ посмотрю, чинило му се, као да сасвимъ друга тайна нѣну душу мучи. Она е шта више еданпутъ ове непонятне рѣчи изрекла: „Башъ што е цѣль мое надежде извршенена, чини ме врло срећномъ и врло жалостномъ.“

Едно вече преклиняо е онъ ню, коя не готова свога мужа изъ наручѣя испуштала, и коя е сузе и веселость, као сунце и киша у Априлу, меняла, да му заговетку чудноватогъ нѣногъ обхоћеня разрѣши. Онъ е та-

ко яко молю, да му е најпосле рекла: „Добро, вы ћете то сутра дознати.“ Они оду на вечеру и она га замоли, да засади любопытность свою са чашомъ вина за глади.

Кадъ се онъ пробудио, была му е тайна, кою му е херцогиня хтѣла одкрити, прва помысао. Али се немало препадне, кадъ види, да на душеку лежи у оной старой соби са исцепанымъ застирачима, гдѣ е последний путь съ Калдейцемъ быо. У одаку горео е юшъ кои углѣнъ Старый ловаць у свомъ изношеномъ капуту обучень стаяше кодъ прозора, и чимъ е примѣтио, да се овай пробудио, брзо истрчи напољ и викне: „Господинъ Абу-бекеръ, онъ се пробудио!“

Калдеяць после нѣколико тренутка уђе у собу и запыта га: „Како се налазите.“

„Прилично, но глава ми е нѣшто тежка!“ одговори Плавша: „Но осимъ свега кажите ми, гдѣ самъ я? какъ-ву вражію игру проводите вы са мною?“

„А гдѣ бы вы на другомъ мѣсту были, но у Валерѣи - Дезаншу?“

„Но гдѣ е мой двораць, моя жена херцогиня Мелфи? гдѣ су мои служители?“

Калдеяць се гротомъ насмеяо: „Види се, ди вы юшъ у вашемъ сновидѣню живите. Но шала на страну. Узмите ове капльице, оне ће вамъ наново све силе повратити; еръ то нѣ шала, преко три мѣсеца обнезнанѣнъ оvdѣ лежати. Мы смо доста муке съ вама имали. Ево вамъ ове капльице, поците ѿ!“

Плавша съ почетка се овомъ противію, но кадъ га е Калдеяць увѣравао, да му пре одговора неће дати, онъ испіе оне капльице, кое су му крозь гушу као жива ватра прошле. „Садъ ми кажите,“ продужи Плавша „гдѣ е херцогиня, моя жена? я управо нѣой идемъ!“

„Господинъ Плавша,“ одговори Калдеяць съ природномъ нѣговомъ немарности, „опомените се гдѣ сте, и зашто сте овамо самномъ дошли? Немойте быти смѣшанъ и тако у сну говорити, као сумашедшій. Шта оћете вы съ дворовима, служительима и херцогиняма? Та я бы вальда веће право имао да вамъ пребацамъ, што сте ми толико стра задали, докъ сте у несвести лежали; а томе сте вы самый узрокъ были, што нисте са мною искрено поступали. Я самъ васъ више него еданпутъ искрено молю и одъ тогъ несрећногъ случая доста чувао. Зашто сте тако са мною поступали?“

„Немой те се више већ шалитя, господинъ Абу-бекере!“ рекне Плавша пола-срдито: „но кажите ми, гдѣ е старый двораць Шармъ? гдѣ е херцогиня Мелфи, моя жена?“

Калдеяць незадовољанъ тресао е главомъ и после неколико тренутка рекао: „У Француской нема никакве херцогинѣ Мелфи, никаквогъ дворца Шарма. Како сте вы, као трговаць, кодъ едне принцезе приступа могли имати? Шта мислите вы? Спокойно размишляванъ за еданъ само тренутакъ доста бы было, да васъ одъ тогъ вашегъ предразсудка избави.“

„Али я имамъ юшъ и писма одъ херцога Орлеанскогъ, одъ херцога Гвимене, одъ херцогинѣ Намырске, одъ — одъ — да, одъ самогъ краля!“

„Па гдѣ су вамъ та писма?“

Плавша се освртао, и види да на душеку лежи у онимъ истимъ путничкимъ альинама, у којима е изъ На-

мыра дошао. Онъ протрля очи, протрля чело и ѣипи съ постель. Сунце е башъ заилазило.

„Шта е то?“ повикне Плавша: „е ли садъ ютро или вече?“

„Вече е!“ одговори Калдеяць.

Плавша тресао е главомъ, и држао е и себе за заблуђеногъ и цѣо свѣтъ. Онъ е ишао замишлѣнъ горе и доле по соби; наеданпутъ стане и почне по цѣпови пипати; но кадъ никаквогъ знака херцогскогъ нити око себе, нити на себи примѣтио нѣ, рекне: „Да ли е ово обѣсна? гдѣ самъ я или гдѣ самъ быо? Вы ме нећете вальда моћи залудити да невѣруемъ, да самъ више одъ четверть године санао, свакиъ данъ ео, піо, спавао и опеть устаю?“

„А вы, мой господине,“ рекне Калдеяць яснимъ глазомъ и срдито: „а вы нећете неупутно одъ мене захтевати, да се я съ вама збогъ ваши снова инатимъ? вы можете о вашемъ станю мыслити шта оћете; али треба да ми благодарите, што самъ васъ изъ обнезнанѣногъ станя изчувао.“

„Заръ вама да благодаримъ? Не, господинъ Абу-бекере, вы се варате. Нѣе најпріятнѣе, спасти одъ херцога на трговчиѣа, кои са свиломъ и чипкама тргуе.“

„Па добро, господинъ Плавша, я вамъ више нећу одрицати,“ рекне немарљиво Калдеяць, „но мое е време скупоцено. Кола су већ готова, мы морамо натрагъ у Намыръ. Ако вамъ е воля, то айдемо.“

„Никако, я се съ овогъ мѣста нећу кренути, докле годъ несазнамъ гдѣ самъ. Двораць Шармъ и моя жена нису сигурно далеко одавде.“

„Кадъ вы о томе мислите, господинъ Плавша а вы останите; но я идемъ у Намыръ. Съ Богомъ дакле.“

Калдеяць е башъ заиста хтѣо да иде. Плавши нѣе се савѣтно видило, да самъ у непознатомъ предѣлу остане. Онъ рекне сапутнику, кои е врата већ быо отворіо „Станите г. Абу-бекеру юшъ на едну рѣчь! А шта бы одъ оны новаца, што смо ископати хтѣли?“

„О томе ћемо у колима говорити, кадъ се мало болъ освѣстите.“

Плавша незадовољно тресао е главомъ и слѣдовао е Калдейцу. Кола су предъ кућомъ одъ истине спремна стаяла, на којима е еданъ служитель напредъ а другій одострагъ сѣдіо. Сѣдну потомъ обоица на кола, и конѣи крозь шуму и у помрчини као виле одлетише.

17.

Плавша ћутао е и уздисао яко у колима поредъ волшебника, кои нѣе радъ быо, да се ћутанъ ово пресе-че. Брзо воженъ као да га е усавати хтѣло. Плавша пакъ у слѣдству ове брзине учиніо е две главне примѣтбе. Прво му е сумню породило, да благо, ако е ископано и ако се у колима налази, нѣе башъ најтеже. Друго пакъ, да е при свой сумњи чаролиа г. Абу-бекера добро извршена, будући да су конѣи, кои су преправни стаяли, више пута преко ноћь меняли, и брзо нѣіово путованъ ни за неколико минута нису прекидали.

„Садъ да се о благу поразговарамо,“ рекне Плавша, „како намъ е посао испао? Есмо ли га ископали?“

„Безъ сумни!“ одговори Калдеяць дремљиво: „Оно збогъ ваше несвестице нѣе онако испало, као што самъ

се надао; но опетъ е доста велико, да цѣлогъ вѣка ва-
шегъ мирно поживите.“

„Колико одъ прилике износи?“

„То незнамъ.“

„Па заръ намъ то благо ніе у колима?“

„Гсте!“ одговори Калдеяць зеваючи: „Но я самъ
одвѣтъ санливъ: зато ѣу вамъ благодарити, ако ме нѣ-
ко време на миру оставите. А вы меѣутимъ мыслите у
себя, шта ѣете одъ овы новаца чинити.“

Дремежъ Абубекера дошао е добромъ Плавши башъ
у невреме. Онъ е гледао, да сапутнику дремежъ съ раз-
нымъ примѣтбама и питаньмъ растера.

„О томе самъ я веѣъ размислю!“ рекне Плавша:
„Имамъ ли я те новце, то ѣу сву Француску унакрѣтъ
проѣи, докле годъ мой двораць Шармъ и мою жену о-
петъ ненаѣмъ.“

„То е найболѣ средство, мой господине, да вамъ но-
ваца изъ сандука нестане. Али ваша среѣна ніе вамъ те
новце дала, да іѣ вы збогъ вашегъ сновидѣня проѣерда-
те. — Мени е жао збогъ труда, кои самъ васъ ради по-
ложіо; ерѣ веѣъ сте и садъ збогъ ваши луды намѣра е-
дну часть одъ тога штетовали. Вы треба то, што има-
те, мудро да употребите.“

Господинъ Плавша съ овимъ обясненьмъ доѣе у ма-
лу забуну. „Шта разумѣвате вы подъ тимъ: мудро упо-
требити, ако смѣмъ пытати?“

„Вы волете кѣерь ѣенерала у Намыру — како ли
му бѣше име?“

„Боже мой!“ повикне Плавша: „о томе нема више
разговора. Та я самъ веѣъ оженѣнъ, и скоримъ ѣу о-
таць быти.“

„Ахъ уѣутите еданпутъ!“ рекне Калдеяць срдито:
„вы ме съ вашимъ лудимъ сновима у ярость доводите.
И опетъ вамъ кажемъ, да сте и збогъ ове рѣчи опетъ
едну повелику часть одъ вашегъ блага изгубили. Ако
небудете паметниѣ, то вамъ кажемъ, да ѣете све а най-
после и мене изгубити.“

Плавша уѣути. Овай му е човекъ увѣкъ быо заго-
нетка, но садъ му се и подозрителанъ видіо. Онъ е самъ
себе почео увѣравати, да е Калдеяць само шалу съ нымъ
проводіо, али да благо никакво ніе ископао. Но само
то ніе добро поняти могао, зашто да ову протуву шала
та толико новаца стане. И само бавленъ нѣгово у двор-
цу Шарму, ков бы по рѣчима нѣговимъ посве за санъ
узети требало, више му се представляло него шала. Онъ
бы и далъ говоръ продужіо, али изъ хркана Калдейца
заклучавао е, да му на нека пытаня нѣгова неѣе одго-
ворити.

Кадъ проѣе по сата — данъ е веѣъ быо огрануо —
стану съ колима предъ едну куѣу поредъ моста, да дру-
ге конѣ урегну; Калдеяць е яко зевнуо, но опетъ се
примѣтило, да е и далъ іошъ хтѣо спавати. Но Плавша
ніе се могао дуже уздржати, гурне свогъ сапутника и
рекне му: „Да вамъ искрено кажемъ г. Абубекеру, я
самъ о свему добро размислю и разсудіо. Да ли сте вы
самномъ комедію правили, или іошъ и садъ шалу самномъ
проводите? Држите ли вы мене одъ истине за тако лу-
догъ, да вѣруемъ, да самъ четвртъ године у невести
лежао, и да самъ саняти могао. — — —“

Калдеяць е звиздао, само ништа да нечуе. Али
Плавша сасвимъ мирно продужи: „Вы ме неможете ни-

кадъ убѣдити; ерѣ я самъ садъ у станю, да вамъ без-
прекословно докажемъ, да самъ заиста быо у дворцу
Шарму, да самъ заиста мужъ херцогинѣ . . .“

Калдеяць ніе му дао да изговори, но загрми жесто-
ко дивльимъ некимъ езикомъ, одъ коегъ Плавша ни ре-
чице ніе разумео.

„Говорите онако, како бы васъ разумѣо“, рекне
Плавша.

„Вы имате право; я самъ се сасвимъ забораѣо, г.
Плавша!“ рекне Калдеяць узевши га за руку и люти-
тимъ но тишимъ гласомъ продужи: „Сво мое бденѣ и
савъ говоръ быо е кодъ васъ узалудъ. Вы сте се едне
части ваше среѣне веѣъ лишили. Но чуйте се да и све
неизгубите. Я морамъ съ вама другіе поступати. Слу-
шайте ме само внимателно! Заборавите на вашъ санъ;
немойте у цѣломъ животу вашемъ ни речице о томъ лу-
домъ догаѣаю прословити; немойте нити противъ мене,
нити противъ буди когъ човека говорити; немойте о то-
ме нити што писати, нити молovati, и едномъ речи за-
боравите сасвимъ ваша сновидѣня. Подъ тимъ услови-
емъ видиѣете іошъ еданпутъ и мене и вашу среѣу, ина-
че никада.“

Кадъ е ово изговоріо, отворе се кола; Калдеяць си-
ѣе доле, и у томъ тренутку попне се еданъ человекъ по-
якъ и широки плеѣа, сѣдне безъ извиненя поредъ Плав-
ше, а кола преко моста брзо проѣуре.

Плавша при свой обчињаваючи шали узбезе-
кне се; а съ тимъ іошъ выше, кадъ е овай новый сапут-
никъ пиштоль извукао и рекао: „Овай е добро напу-
нѣнъ!“ — Затимъ извади еданъ подугачакъ ножъ и ре-
кне: „овай е врло оштаръ; пробайте само мало съ пр-
стомъ?“

„Я немамъ нимало наклоности къ томе, мой госпо-
дине,“ рекне упрешѣеный Плавша, „и я ѣу радо вѣро-
вати вашимъ рѣчима. Но нашто су те церемоніе?“

„На прѣу вику вашу“, одговори сапутникъ, „на пр-
вый помицаѣ, ако што подозрително намѣрите, имаѣу
честь, да васъ овимъ ножемъ прободемъ, или да вамъ
тане крозь главу протерамъ. Мени е врло жао, што мо-
рамо обое у тако незгодномъ одношеню да живимо. За
вашу собствену сигурность морамъ васъ молити, да бы
добры были приклонити се, да вамъ очи свежемъ, и
кадъ ми буде дозвољно, я ѣу вамъ опетъ одрешити.“

„Али — нашто то?“ упыта Плавша уплашено.

„То е заго, што сте вы мой заробљникъ!“ одгово-
ри грозный сапутникъ и извади мараму. „Имате ли во-
лю?“ продужи онъ далъ, и съ аншаромъ еднако се играо
око прсію Плавше.

Противъ овакве хитне заповѣсти ніе се ништа мо-
гло реѣи. Нашъ Плавша стрепѣи преклони главу, и са-
путникъ му нѣговъ марамомъ тако очи свеже, да выше
бѣлогъ дана ніе видити могао.

Чудноватый овай одважникъ добро е о ствари раз-
судіо; ерѣ учиніо се готово мутавъ, и ніе никако на пы-
таня одговарати хтѣо; и то е све было, што му е одъ
сата на сатъ вина и ладна ела давао. Плавша се часъ
каѣа, што се съ Калдейцемъ у ово дѣло упустіо, а часъ
што е мржню овога на себе навукао, и збогъ тога и са-
мо ископано благо изгубіо. Онъ се више пута опоми-
няо последниѣ рѣчій Абубекера, и заключіо е у своме

ерцу, да налогъ његовъ испуни. Тако му е баръ остала надежда, да ће јошъ еданпутъ овогъ чудноватогъ човека видети; ерѣ бадава, његова дѣла нису башъ сасвимъ природна.

Ја башъ незнамъ зацѣло, колико е дуго ово путовање трајало; ерѣ и Плавша, кои нисе данъ одъ ноћи разликовао, нисе самъ знао. Онъ се будио, спавао, санао, олетъ пробудио, и видио, да путовање ово дуго трае; ерѣ му е било досадно. Но највише га е мучило, што е радъ быо знати, шта ће најпосле бити съ њимъ, и куда ће доспѣти? Али му сапутникъ на ово ништа одговорио нисе.

(продуженъ слѣдуе).

ЗАЧИНИЦИ.

Болъ е бити една ораова езра него празна люска.

Слога доноси добра млога.

Искусство е врло дугачакъ путь.

Више се людій удавило у чаши него у Дунаву.

Болъ е на талъгама возити се него пешке ићи.

Ко ти неможе као пријатељ помоћи, може ти као непријатељ шкодити.

Рибе се ватаю на удице а люди на рѣчи.

Ко прилику пропусти, томѣ срећа окрене леђа.

Са занатомъ може се даљ да оде, него са хиляду форинтій.

Еданъ крене зеца, другій га убиѣ, трећий га изпече, а чакъ четвртій еде га.

Ништа немой са хитосѣу чинити, осимъ кадъ буде ваташъ.

У кући оной гди е домаћинъ обещенъ, неговори ништа о штранъки.

Псето, кое нелае најпре уде.

Изъ двеста ока неправде неможе се изцедити драмъ правде.

Ко купуе оно што му нетреба, продаваће негда и оно што му треба.

ЗАГОНЕТКЕ.

— Петъ браће путемъ иду, а петъ подъ пластомъ стое; кои путемъ иду, нису покисли, а они подъ пластомъ покисли.

— Рогомъ пиѣ, рогомъ еде, рогомъ Богу славу дае.

— У едномъ брлогу дванаестъ вепрова лежи, а ни еданъ съ края нисе.

НОДГРЪВЦИ.

(Манастиръ святогъ Сергіе кодъ Москве основанъ у четрнаестомъ столѣтју.) Манастиръ е овај основао самъ святой Сергіе и онъ е у њму саранѣнъ. То е највећий манастиръ у свой Руси. Онъ има деветъ црквй, еданъ царскій дворъ, семинарию и неброене куће за путнике, кои тамо долазе на поклоненіе. Зидови манастира овогъ

дебели су 20, високи 40, а дугачки 4000 стопа, 8 кула украшаваю бошкове цѣлове. Цео сводъ, подъ коимъ стои мошти светогъ Сергіе, позлаћенъ е. Црквене утвари манастира тога износе вредность одъ 600 милиона сребрны рубалъ. Црква Вознесенія знаменита е збогъ свои звона. Три највећа звона тешка су, и то прво: 140.000; друго 64.000; и треће 54.000 фунтій. У семинарији наоде се 300 ученика, а калуђера има 1100. Ту е непрестаній пазаръ одъ долазећи и одлазећи путника.

(Занатлиѣ у Паризу) 1.) Паризъ брои 7000 сами мушки кројача, кои снабдѣваю съ посломъ 22.215 мушки и женски лица, и кои одъ године до године израђую посла у вредности 80 милиона франака. Овы 7000 кројача деле се на 4 разреда. 3000 одъ тій раде само наручбине и по мери, и заслужую годишнѣ 45 милиона. 233 раде на млого и даю нешто у земљи, нешто изванъ земљ готовогъ еспапа у вредности 28 милиона. 3393 постављю и шио альпине по наредби предречена два разреда; то су они што раде, као што мы кажемо, на парче и заслужую годишнѣ 5½ милиона. Последній разредъ сачиняваю они, кои преврћу и крпе альпине и они заслуже 2½ милиона годишнѣ. Къ овима принадлеже и они кои флеке изъ альпина ваде и њи има 394, са 566 момака и 570 женски, и заслужую годишнѣ 4 милиона франака. — Калѣе свію тій разреда едно на друго узимаюћи заслужую одъ 4 до 2 а женске одъ 1. до 3. франка на данъ.

2.) Шеширѣја, кои само мушко покривало главе израђую, има у Паризу 644 майстора са 4093 помагача, кои годишнѣ 17 милиона посла израђую. Око овогъ заната гомилаю се различити други, Сами капа израђуе се преко године у Паризу у вредности 8 милиона. Више одъ 4000 женски занимаю се съ израћенѣмъ овы. Свака заслужи на данъ одъ 1—2 франка.

3.) Чизмара, кои, као што они веле, цео светъ съ њинимъ краснимъ еспапомъ снабдѣваю, брои Паризъ 6652 са 21.000 посленика. Они израђую годишнѣ еспапа у вредности 45 милиона. Момакъ еданъ заслужи нешто више одъ 2 па до 1 франкъ на данъ.

3.) Ћурѣја има у Паризу 88 и израђую еспапа у вредности 4½ милиона франака годишнѣ.

(Поевта дивльи зверова). Две женске, кое су башъ у онономъ истомъ соаку, у комъ се новодошавша велика менажерія една сместила, обитавале, добию еданъ данъ изненадну посѣту: господинъ I, съ господомъ својомъ уђу у собу. „О одкудъ та срећа, о како сте вы добри, како любведостойни, кадъ дођосте, да насъ посѣтите!“ викне една одъ речены двою женски. „Мой мужъ и я“ одговори госпои „хтедосмо да видимо дивльи зверове, па ето томъ приликомъ уграбимо мало времена, да и васъ посѣтимо и видимо, шта и вы радите!“

(Ко оне, нека вѣруе!) Царъ Никола пошлѣ пре неколико година огледало едно редке величине и лепоте съ посланичествомъ своимъ цару хинезкому на даръ. Огледало то моралосе преко целогъ неизмереногъ пута одъ Петрограда до Пекинга на човечіимъ рукама пренети. Тако се хтеде и тако бы, и огледало дође невредимо у Хину. У томъ времену породисе неспоразумленъ између рускогъ двора и царства сунца, и тако царъ хинезкій нехте ни посланичество предасе пустити ни огледало примати. Збогъ тога скоротеца еданъ мораше у Петроградъ

долетити съ питаньмъ, шта ће съ огледаломъ да се ради. Истимъ начинамъ и истимъ путемъ — гласила е заповѣсть — нека се огледало натрагъ донесе. Великій князь Михайль, братъ цара Николе, башъ у то време догоди се кодъ цара и смеюћи се предложи цару обкладу, да се огледало неће неразбѣвно натрагъ донети. Царъ се обклади и скоротеча поредъ предречене заповести добіе и то упутствіе, да предводителю пративъ найвећу предосторожностъ за найвећу дужностъ препоручи съ тимъ, да ће се у случаю штете, царске милости лишити и строгой казни подврћи, а у противномъ случаю при срећномъ повратку, да се има великой награди надати. Са безпримѣрномъ предосторожношћу гдно се ово дѣло изврши, и огледало, кое су четрдесетъ людій носили, срећно по и неповређено приспе на исакову ціапу, гди е царъ съ братомъ своимъ съ прозора гледао и на добывену обкладу смеяо се. На басамацима зимнѣ палате поблизне еданъ носіоць, повуче за собомъ другогъ, другій трећегъ — и скупочено огледало на ияду комада, раздрузгано лежаше на земљи. Великій князь добіе обкладу! Тако е то, често се проспе кашика башъ кадъ до уста дође.

(Беседа африканскогъ величества.) Пре неколико година пошлѣ египетска влада едного капетана свога у Африку, да съ тамошнимъ некимъ народима неке уговоре заключи. Овоме да Атта краљ одъ Еггаре, кога се престолно место Идда зове, приликомъ светчане аудіенціе преко првогъ министра свога слѣдуюћу беседу изговори: „Я се радуемъ и благодаримъ Богу, што васъ овде кодъ мене видимъ. Ако ме земляци ваши радо гледе, то мораю они веровати, што я говоримъ. Покойный послѣдній краљ имао е радо, кадъ су бели люди у нѣгову

землю долазили, али мени ніе башъ толико до тога стало, да ѿ я гледимъ: Я самъ садъ Атта или краљ, а бели су люди дошли да ме посѣте, и то ми на велику радости служи. Ако сте у намери, да мои верни пріятельи будете, то се вы несмете одма натрагъ враћати; ерѣ е мени мило да мои пріятельи више дана самномъ еду и пію. Я неизгледамъ радо на кишу, али ме бели люди желе да биде, и я самъ мислю, да они могу кишу задржати, али бадава, киша пада и сада као и пре. Токъ тай припада мени чакъ тамо далеко и одъ горе и одъ доле на обе обале, и я самъ краљ. Краљица бели людій — Виктория — послала е пріятеля едного, да ме посѣти. Я самъ и поклонъ видю, кои незаслужуе, да ми се поднесе; онъ е добаръ за некогъ одъ мои слугу. Богъ е мене по образу своме сатворио, я самъ Богу подобанъ, онъ ме е за краля поставіо.“

Истий тай капетанъ описуе и личность нѣвогъ црногъ величества. „Онъ е быо гдне величине, нѣгова се црна кожа стаклила яко, нѣгове су очи быле велике али безъ свакогъ изрза. Имао е на себи дугачку црвену одъ кадифе альину и дугачке, набране и као скерлетъ црвене чакшире и разнобойну на глави капу, накіћену са перлама одъ стекла и корала. Ноге нѣгове, кое су быле обувене у велике одъ црвене коже и съ прапорцима снабдѣвене чизме, висиле су са обадве стране престола, на кои су га робови нѣгови посадили. Великій карминске боѣ амбрель быо е надъ нѣвимъ разапеть. Многи одъ нѣгове пративъ имали су лезезе и по некомъ опредѣленомъ правилу ладили су га. Съ леве руке стали су уста краљва, то есть, нѣговъ првый министеръ, кога смо краснорѣчіе мало пре чули.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

ТУРСКА.

Преко Марзеля добили смо вѣсти изъ Цариграда одъ 5. Януара, кое являю, да су прекинута конференціе, кое су држане у Цариграду између Порте и заступника Египетске, Француске и Аустріе ради преустроена подунавски княжества, и то збогъ тога, што се лордъ Редклифъ изясніо, да онъ у смотренію тогъ предмета нема никаквы наставленя. Напротивъ тога траю іошъ единако конференціе између речены пуномоћника и Порте о четвертой точки гарантія, т. е. о основнимъ правама христіански поданика портины и о заедничкомъ покровительству надъ подунавскимъ княжествама.

— У Цариграду разнео се гласъ, да ће у случаю томъ, ако се заключи миръ, се на сѣверу турскогъ царства т. е. у Бугарской и на дунавскимъ обалама, поставити еданъ корпусъ войске, састоещій се изъ Француза, Египетца и Аустріянца, да одрже и обезбѣде остваренъ уговорны опредѣленя и условія.

— Говори се, да ће правительство турско свога посланика при персискомъ двору, Ахмет-пашу, кои се у Цариграду на одпусту бави, опеть у Техеранъ послати, съ тимъ налогомъ, да тамо посредуе између Персіе и Ег-

ипетске у пороженомъ између тій држава неспоразумљиво и размирици.

— Изъ Трапезунта являю одъ 27. Децембра, да е она египетска дивизія, коя е у Ерзерумъ послана, збогъ снега, кои е све путове завеяо, и збогъ болестій, кое су бѣсниле, принуђена была, вратити се натрагъ у Трапезунтъ, почемъ е неописана страданя претрпела. У Трапезунту появила се колера. Болестници су изъ болница пренешени у Синопу. Войска Омер-пашива стићи ће скоримъ у Трапезунтъ, гди ће до пролећа остати, па онда ће се вренути у Ерзерумъ. Мукли-паша, кои е добио налогъ, да све нуждне мѣре за обрану тогъ важногъ града употреби, скупіо е тамо већъ до 20.000 момака. — Генераль Виліамъ одпутовао е као ратный заробльничъ изъ Тифлиса у Москву.

— Изъ Александріе пишу „Триестеръ Цайтунгу“ подъ 8. Януара, да су у тамошнимъ пристаништу у одной страшной бури, коя е 3. тек. мес. беснила, 7. лахіи населе.

РУСИЯ.

„Рускій Инвалидъ“ доноси намъ дневну заповѣсть, коіомъ се князь Горчаковъ прашта одъ южне войске, и коя гласи овако:

У главногъ стану Бакчи-сарая 31. Децембра.

Одлазећи по високой вољи царской на друго ново опредѣленѣ, праштаме се одъ васъ, храбри ратници! Я предаемъ моме достойномъ преемнику войску, отврду и прекальну у боевима, войску, коя е была подпора, дика и радость нашегъ цара. Храбри войници! ваша храбрость и прегоренѣ самогъ себе остаће кодъ мене у вечитомъ спомену. Я вамъ одъ срца благодаримъ на повереню, кое сте вы у свимъ крвавимъ боевима године 1855. према мени изявили, у боевима велимъ, кои ће за навѣкъ паметодостойни остати, и у којима сте вы кримскій полуостровъ бранили одъ многобройны неприятели, кои су располагали са онакимъ средствама, каковима нигде примѣра нема у лѣтописима ратнимъ. (Ова е дневна заповѣсть прочитана компанияма, швадронима, сотніяма, батеріяма и морской войсци.)

У Петербургу 10. Януара. Онаѣ чланакъ изъ „Журнала де С. Петербургъ“, (кои смо мы у предпоследнѣмъ брою нашегъ листа довели) саобштила е найпре „Сѣверна Пчела“ а затимъ и сви остали руски листови међу свое домаће новости, но досадъ се јошъ ни еданъ листъ буди како о истомъ чланку нѣ изразио, тако да се могамо посве ограничити на єдине речи тогъ важногъ акта, изъ кога се на срећу ништа друго увидити неѣ, него найвећа наданя о миру. Подъ упливомъ тога чланка губе сва незнатна извѣстія са бойногъ поля и изъ военеуправе много одъ свое важности. Вѣсти съ бойногъ поля и онако су већъ налики на слабу грмлявину прошле олуе, и своде се на извѣстія съ источне обале црнога мора о повлаченю войске Омер-пашине. За садъ влада савршено примиріе. Међутимъ су у войсци кавкаской учинѣне онакове промене, кое заслужую да се напомену. Ђенерал-маіор Чаплиѣъ, Будбергъ и Кеселеръ придодали су томъ корпусу по особитимъ наложима; на мѣсто ђенерал-лайтнанта князя Андроникова (кои е збогъ порушеногъ здравля службу оставіо.) поставлѣнъ е ђенерал-маіоръ Лукасъ за ратногъ гувернера града Тифлиса, а и у полковнимъ командамъ учинѣне су многе промене. Храбрый полковникъ Морнеръ, командантъ ериванскогъ лайбкарбинскогъ полка, кои се при юришеню на Карсъ тако славно одликовао, премештенъ е у попечительство внутренѣи дѣла, и то по свой прилици збогъ тешки рана, кои е допао при реченомъ юришеню на Карсъ.

Изъ Петербурга являю подъ 12. Януара „Шлезисше Цайтунгу“ слѣдује: Овдашњи листови ништа неговоре о садашнѣмъ обртаю стварей, то єсть о предстоєщемъ миру. Нїеданъ знакъ, нїедна рѣчь неможе се у њима наћи, изъ кои бы се заключити могло на радостно или суморно и жалостно упечатленѣ, кое е гласъ о миру у њима произвео. „Рускій Инвалидъ“ јошъ единако доноси ратна извѣстія и нїеданъ званичный поступакъ не смѣра на прекиданѣ ратны спремания, у смотреню кои садъ се истина много већа предосторожность наблюдава, него прошле године. Тако е на пр. садъ текъ обзанѣнъ онаѣ царскій дневный указъ, којимъ су првы дана мѣсеца Новембра наименовани поглавари за дружинѣ черниговске. Устроєнѣ свою досадъ сазваны дружина срећно е окончано и превазишло е сва очекиваня.

ФРАНЦУСКА.

У Паризу 16. Януара. „Мониторъ“ явля изъ тилѣрійскогъ двора, да е турскій посланикъ јуче предао цару єдно благодарително писмо, кое е турскій царъ поводомъ добывеногъ великогъ крста почестне легіе на нѣг. величество цара Французскогъ управіо. Затимъ е турскій посланикъ представіо цару бригадногъ ђенерала Сеферпашу, кои е командантъ турске коньнице у Евпаторіи.

— Дервиш-паша, кои е опредѣленъ быо, да заступа Турску у великомъ тилѣрійскомъ военомъ савѣту, кои е засадъ одложенъ, налази се садъ у Паризу. Велике буре на средиземномъ мору узрокъ су томе, што онъ нїе на време у Паризъ стигао.

— Говори се, да е царъ на балу кодъ принца Ђронима повторително изавіо поуздано наданѣ, да ће се доиста миръ заключити.

У Паризу 17. Януара. Врховный повелитель царске гарде, ђенералъ Реньоль де С. Жанъ д' Анжели окончао е главный прегледъ надъ 1. и 2. гренадирскимъ и надъ зуавскимъ полкомъ, кои су сви были у Криму. Јуче е држана на марсовомъ полю почестна смотра надъ ова три полка, при којой су смотри они маневрирали и пальбу држали.

— На мѣсту артилѣрійске пробе у Мецу разпукне се овы дана єдна конгревска ракетла, којомъ приликомъ погину три топціе, а четворица буду тешко ранѣни. Осимъ тога јошъ е єднога войника нестало, и сва е прилика да е онъ саранѣнъ у развалинама неколико радионица и дашчара, кое су силнымъ потресомъ порушене.

ЕНГЛЕСКА.

У Лондону 17. Януара. Варошь Манчестеръ дала е јуче своимъ парламентскимъ заступницима у єдној нарочито на тай конацъ држаной вечерной забави прилику изразити се о своемъ будућемъ политичномъ владаню, а нарочито у саданѣмъ великомъ пытаню о миру. Досадъ намъ е преко телеграфа толико само познато, да е на той забави было до 800 лица, да су осимъ поменути парламентски членова држали бесѣде и ђенералъ Томсонъ и г. Хейтодъ, но г. Кобденъ нїе присутствовао; да су господа Гибсонъ и Бридтъ — и то оваѣ последний у бесѣди, коя е два сата траяла — свою политику мира бранили, да е оваѣ последний условія, коя е Русія примила, подпуно одобрио, и то већъ и по самомъ томе, што ће иста условія водити къ заключеню мира, и да е онъ критику енглески листова — нарочито „Таймс“-а, о његовомъ политичномъ мышлѣнню, обарао доста опоримъ изразима.

„Таймс“-кій дописатель изъ Беча дознае изъ поузданогъ извора, да е руска войска непосредствено после паденія јужне стране Севастополя тако яко духомъ клонула была, да се малъ нїе сва разстроила. Да су саюзници умели то на свою користъ употребити, они бы садъ имали савъ Кримъ у своимъ рукама, но њїова немарность и недѣлателность дала е Русима времена, да приберу два гренадирска корпуса. И на сѣверу учинили су саюзници велику погрешку, што су блокаду (обсаду) руски при-

станица на источномъ мору тако рано прекинули; ерѣ руска войска у балтискимъ провинціама трпила найвећу оскудицу у рани, и чимъ су енглеске лађе отишле, одма су Руси изъ Данцига и Мемела преко мора рану доувкли.

ПОЛИТИЧНИЙ ПРЕГЛЕДЪ.

Планъ, да се конференціе држе у Паризу, произишао е одъ саме Русіе. Руско се правителство томъ приликомъ, кадъ е изявило, да прима предлоге, изразило, да бы му врло повольно было, кадъ бы се Паризъ за мѣсто преговора о миру изабрао. Почемъ е Аустрија ову желю драговољно подпомагала, и почемъ е съ друге стране и сама Енглеска ту исту желю изавила, то су се онда наравно све силе у томе предмету лако сложити могле. Премда ће чеканъ на турске пуномоћнике почетакъ конференціа мало одуговлачити, ипакъ е зато сва прилика, да ће конференціе око половине Фебруара мѣсеца већъ започети.

Француски листови являю, да ће Сардинія само у онимъ питаняма участвовати у предстоѣнимъ конференціама о миру, коя се нѣ као талиянске и на обали средиземногъ мора лежеће државе непосредствено тичу. Питаня пакъ, коя се односе на обште европске интересе, рѣшаваће искључительно велике силе.

„Ост-дайче-постъ“ доноси намъ слѣдуюћій чланакъ изъ Париза: У Паризу 15. Януара. Цео е светъ управіо погледъ на Енглеску, одъ коє се свакъ бои, да ће она миру препоне полагати и отенчавати га, и свако миролюбиво изявленъ енглески листови поздравляю за миромъ чезнећи Парижанн са найвећомъ радости. Но са толико већимъ негодованьмъ и незадовольствомъ читаю они садъ у „Монитеру“, да е та желя Енглеза за миромъ привидна. „Монитеръ“ е сирѣчь пре некій данъ говоріо о некой здравици, кою е лордъ Ковлей напијо ономъ приликомъ, кадъ е неколицини французски генерала предао батскій орденъ; у той е здравици изражено, како се Енглеска миру нада и како га она одъ свегъ срца жели. Данасъ пакъ повтарава „Монитеръ“ ту здравицу и вели: *плеленитый лордъ напијо е до душе миру здравице, али Енглеска жисли друоче, нѣна су надана друга.* Многи веле, да е лордъ Ковлей ту здравицу напијо по спеціалномъ налогу лорда Палмерстона. Но толико е извѣстно, да су се у енгелскомъ посланству врло зачудили начину, коимъ е преса французска рѣчи лорда Ковлея примила, да се у слѣдству тога ови надаю одговору и нападаню одъ стране енглески листови, и да се ови неће нимало уздржавати, изявити право садъ станъ стварій. И тако е данасъ неделя, чега ради и тай догађай неће на станъ берзе никакавъ упливъ имати. До сутра быће све то предано забравности, а међутимъ долазе намъ изъ Лондона гласови све выше у смислу мира. У Енглеской слабо маре за славу, Енглези гледаю само на дѣйствителне користи и интересе. Но и они, кои су у Енглеской тако яко за рать заузети, увидили су како бы теретно и незгодно было, кадъ бы французско правителство и далъ безъ икаквогъ права и основа рать продужавало, и на какавъ бы одпоръ оно у томъ случаю кодъ явногъ мышления наишло. Енглеска е преса своіомъ викомъ и хукомъ и тако већъ яко потрясла и шкочила понятію

Француза о енглескомъ саюзу и о цѣли овогъ рата. И безъ тога већъ свакадъ су се бояли Французи, да ће ий Енглези као голо свое орудіе на свое особене цѣли употребити. Кадъ бы дакле мы и садъ рать далъ продужили, немогући притоме кривицу бацити на Русію, онда бы слободно узвикнути могли: Енглеска насъ вуче за носъ.

У Бечу 18. Януара. Онај честопоменутий чланакъ изъ „Журнала де С. Петербургъ“, кои дѣйствує о томе, како е Русія примила аустрійско-западнячке предлоге мира, оснажіо е у Француской вѣрованъ и наданъ миру; у нѣму е изражена ясна и искрена желя, да се сталанъ миръ Европи поврати.

„Журналъ де Деба“ доноси намъ данасъ едно посматранъ о томе, да ли ће се обшта чезня за миромъ остварити. То е посматранъ написао главный учредникъ предпоменутогъ листа г. де Саси, и садржава између осталого и слѣдуюће:

„Нетреба се тако яко плашити пете точке у аустрійскимъ предлозима, у којой точки налазе енглески листови толике препоне и незгоде. Ако се Енглеска тврдо придржава тога, да недопусти Русима подићи наново тврдиню Бомарсундъ, то е сва прилика, да ће и Русія одъ свов стране изъ подобны основа и по начелу узаймности захтевати, да ни Енглеска неутврди острово Хелголандъ, коє острово такво исто претеће положенъ према Данской има, као годъ и Бомарсундъ према Шведской и да се брой енглески ратны лађа, коє ће у балтиско море улазити смети, опредѣли; овакова спорна питаня рѣшаваће коначна већина гласова на конгресу

„Журналъ де Деба“ увѣрава далъ да ће и Прайска участвовати у конференціама. Едне прайске новине веле о томъ слѣдуюће:

„Мы чуємо изъ поузданогъ извора, да су већъ формални преговори започети о томе како да и Прайска участвує у конференціама о миру, далъ, да е Француска попустила одъ свогъ пређашнѣгъ одрицаня, но да Енглеска у томъ погледу засадъ нинайманъ непопушта и да се она постоянно противи участвованю Прайске у конференціама.“

У Бечу 20. Януара. У слѣдству обштегъ приманя аустрійскогъ плана за предходително преговаранъ о миру, кои е планъ већъ явности преданъ, скупили су се данасъ у 12. сатій у подне пуномоћници Енглеске, Француске, высоке Порте и Русіе у ц. кр. министерству иностраны дѣла, да тамо заедно са г. грофомъ Буоломъ, као пуномоћникомъ аустрійскимъ, подпишуданъ протоколь, коимъ ће поменути предходителни преговори мира обвезателну силу получитьи.

У овомъ акту кои е данасъ подписанъ, опредѣлено е уєдно, да се одма закључи примиріе и да ће одъ данасъ найдалъ за три неделъ дана изванредни посланици петъ уговараюћи сила, и то по формалномъ подписаню данашнѣи предходителны преговора, имати добити пуномоћства, да се миръ коначно закључи.

Ц. кр. президіалный посланикъ при саюзной немачкой скупщини саобштиће истой у идућой сѣдници, коя ће се у четвртакъ држати, садржай предходителны преговора о миру (прелимиарногъ мира).

Неподлежи сумњи, да ће висока скупштина у име немачкогъ саюза драговољно пристати узъ ово дѣло, кое е тако срећнымъ успѣхомъ увѣнчано.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Бечу 20. Јануара. Данасъ у подне у 12. сатѣй под- писали су пуномошници петъ уговарајући сила, Аустрије, Француске, Енглеске, Русије и Порте предварителный у- говоръ о миру. (прелиминарије мира) —

У Бечу 20. Јануара. Една телеграфска депеша изъ Варшаве явля, да е князь Паскѣвичъ данасъ у 10. сатѣй пре подне у Варшави умро.

У Лондону 18. Јануара. „Морнингъ постъ“ явля, да Прайска истина неће бити позвана на саме конференцие, него да ће бити позвана, да подпише уговоръ мира, ако се овај закључи.

У Лондону 19. Јануара. Нѣно велич. краљица отво- рила е лично сѣднице парламента. Она часть престолне беседе, коя се односи на саданъ питањ о миру, гласи овако: „На ратна спреманя за идућу годину обраћамъ мою најозбиљнију пажню; но докъ е съ едне стране закључе-

но, да се ратна спреманя са највећимъ напрезанѣмъ и хитѣломъ чине, држала самъ уедно за мою дужность, не- одбацити онакве предлоге, кои даю емство и изгледъ зе- сталанъ миръ. Тога ради пристала самъ у споразумѣ- ню са моимъ саюзникомъ, на аустријско посредованѣ, и являмъ вамъ са задовољствомъ, да смо се споразумели о некимъ условіямъ, о коима се надамъ, да ће служити као основъ общегъ уговора о миру. Преговори у смо- треню оваковогъ уговора скоро ће се у Паризу заночети. При воѣненю овы преговора я ћу се старати, да неизгу- бимъ изъ вида оне цѣли, збогъ кои е ратъ започетъ, и иећу донде прекинути ратна спреманя, догодъ се пово- лянъ уговоръ мира конечно незакључи.

Една телеграфска депеша изъ Лондона одъ 18. Јану- ара явля: „По послѣдњимъ вѣстима изъ Америке, јошъ нѣ распра и неспоразумѣнѣ између Енглеске и Амери- ке изравнато. Сѣверо-американске државе као да су се рѣшиле, да неодустану одъ исканогъ удовлетвореня збогъ тога, што су Енглези купили войску у Америке, и да у случаю нужде и свогъ посланика Крамптона изъ Лондона натрагъ позову.

Течай новаца: Дукати, 5. фор. 4 кр. за банке.

ОГЛАСИ.

(2—3) Сходно рѣшеню ово-окру- жногъ Суда одъ 11. Марта пр. 1855. г. № 1211. има се сво непокретно има- њ Г. Јована Миловановића, Помоћни- на Началничества Округа Шабачкогъ у селу Свилеуви, срезу П. Тамнав- скомъ, овомъ Округио постоеће, име- но 125. плугова земљ у едной огради постоеће и то пола зиратне а пола подъ ситномъ шумомъ, вештацима у 360 # цесс. прецѣнѣне, далъ една нѣ- ва одъ 6 дана ораће земљ поредъ рѣке Тамнаве постоећа, и у 18. # цес. прецѣна, и 6 дана земљ подъ забра- номъ у Липовици, такође у 18 # цес. прецѣнѣне; за рачунъ исплате доста- вљны интабулираны дугова нѣговы лицитандо продати.

Зато Началничество Окр. Шабач- когъ постоећимъ свакоме коме бы о- томе знати надлежало, обявлюе, да ће се иста непокретна добра Г. Миловановића 1. 2. и 3. дана наступаюћегъ месеца Марта гек. год. продавати, и ономе трећей и последней данъ лицита- ције после подне у 4. сата по евро- пейски уступити, кои за такова най- выше готовы новаца дати обећа.

На изложенимъ добрама Г. Мило- вановића, постое слѣдује интабула- ције, и то:

I. Кассе пупиларне Суда Округа Шабачкогъ за - - - 420 талира

II. Милована Тадића изъ Валь- ва - - - - - 150 # цес.

III. Милоша Мрцајловића изъ Бе- ограда за - - - - - 210 # цес.

IV. Р. Аксентија Срећковића По- моћника Началничества Округа Ва- львскогъ - - - - - 200 талира

(3—3) Обштина вароши Шабца даваће подъ изоръ еданъ свой за- бранъ до камичка постоећей, кои у простору своме има 140. плугова чи- сте и до 60. плугова подъ шумомъ зе- мљ, подъ аренду на едну годину да- на, рачунајући одъ 10 Марта тек. год. Лицитація сврѣ арендираня овога за- брана држаће се у вароши Шабцу 1. 2. и 3. дана наступаюћегъ месеца Марта тек. г. Зато нека свакій онај, кои бы желіо истый забранъ на изоръ подъ аренду узети, исты дана у Шаб- цу буде, и при лицитираню присут- ствуе. —

(2—3) Подписаный зна такавъ пре- кій лекъ противъ зубоболъ, да безъ икаквогъ боола и безъ да се зубъ мо- ра вадити, учини, да зубоболя прође и да выше нигда тай зубъ незаболе.

Петаръ Корай

Швайцерь Цукерпекеръ

ЗНАНЯ РАДИ.

Случайно ако бы кой одъ већегъ реда Чиновника, илии пакъ богато-

имућногъ стана грађана потребовало и желіо имати Наставника, кои бы му децу србскимъ езикомъ приватно кодъ куће основно воспитавало: то тако- вомъ, ове вароши почитаеомомъ пу- бликуму на знанѣ овымъ путемъ да- емъ, да бы се я те дужности радо при- міо, — почемъ имадемъ доволно од- морногъ времена, съ коимъ велимъ, мого бы задоста своме намерномъ предузећу изискуему одговорность дати.

РАДИСАВЪ ТОДОРОВИЊЪ,

Практикантъ. Врховн. Суда

(3—3) Магазе княза Мило- ша, наодећесе на Сави до ђумрука и све друге магазе нѣгове, даваћесе о идућемъ ђурђеву-дну подъ карию. Ко жели исте магазе или задр- жати и далъ одъ ђурђева-дне, или наново ий узети, нека се изволи подписаномъ до ђур- ђева-дня ради погодбе и пра- вленя уговора приявити.

АНТОНЕ РАДИВОЕВИЊЪ

надзиратель добара княза Милоша